

Una ciutat sobre dues rodes

Una vuitantena de ciclistes forans viuen i s'entrenen a Girona durant la temporada ciclista

El 12 de juny del 2005 el *New York Times* va publicar un reportatge de dues planes premonitori: «*Finding nirvana on two wheels*». Aprofitant la presència de Lance Armstrong a la ciutat, el diari descrivia Girona com un paradís per als ciclistes. Onze anys després el fenomen no només s'ha consolidat, sinó que continua creixent fins al punt que la ciutat ja s'identifica com a destinació esportiva de primer ordre

LLUÍS SIMON > TEXT

Ara mateix hi ha dos equips de primer nivell mundial que tenen a Girona la seva seu a Europa: el Garmin-Cannondale, dels Estats Units, i l'Orica GreenEdge, d'Austràlia. Hi ha uns 80 professionals, provinents sobretot de països anglosaxons, que resideixen a la ciutat o als pobles del voltant. Alguns hi viuen sis mesos a l'any, d'altres s'hi han comprat un habitatge i també n'hi ha que han decidit passar-hi tota la vida.

Però què fan tots aquests ciclistes més enllà d'entrenar-se i competir? El més conegut de tots, l'irlandès Dan Martin, parla de Girona com una «bombolla». Els ciclistes se citen cada matí en petits grups per fer les seves rutes habituals i fan, en general, poca vida social. Però això a poc a poc està canviant. El 2013 es va fer la primera edició de la Girona Gran Fondo, un festival que agrupa els professionals de la ciutat i aficionats de totes les comarques. La incorporació d'un descens pel Barri Vell amb

punts habilitats per poder presenciar la prova és un projecte del Girona Cycle Centre, situat al carrer Mercaders. El seu responsable és Dave Welch, i el seu soci més reconegut és l'irlandès Dan Martin, el campió més compromès amb la ciutat i amb Catalunya. «Som una agència de viatges i també un punt de suport mecànic, i disposats a allò que els faci falta als professionals de la ciutat, sobretot als més joves, que són els que van més perduts», diu Welch, que assenyalava la Mare de Déu del Mont com la pujada preferida de tots els cicloturistes estrangers que vénen a Girona.

Hi ha dos equips de primer nivell mundial que tenen a Girona la seva seu a Europa: el Garmin-Cannondale, dels EUA, i l'Orica GreenEdge, d'Austràlia

MANEL LLADÓ.

<< **Daniel Martin.**

El nostre equip

A Catalunya, Dan Martin s'ha fet famós no només pels seus èxits sinó per la seva integració natural. Després de més de set anys a Girona no només parla un català més que correcte, sinó que defensa el dret a decidir. «No sóc un gran expert en aquest debat, però puc entendre aquesta reivindicació, com a Escòcia». La ruta preferida de Martin per entrenar-se és la carretera que va de Sant Feliu a Tossa, però també puja sovint a la Molina. Però aquest

ciclista només ha estat una petita peça de l'engranatge del Garmin. L'equip dissenya tota la temporada des de les comarques gironines. Això vol dir conductors, mecànics, massatgistes, directors esportius, metges i advocats treballant per a un projecte que també ha fet de la lluita contra el dopatge una de les grans prioritats, tot lluitant contra la imatge que en alguns sectors encara tenen de Girona per culpa de Lance Armstrong, que durant cinc anys va viure a la ciutat amb alguns dels seus còmplices en el sistema de dopatge més sofisticat de la història moderna.

L'efecte mirall

Les raons que han fet que la ciutat i el seu entorn siguin la capital internacional dels ciclistes anglosaxons són diverses: les carreteres per entrenar-se, el bon temps, la gastronomia, l'aeroport, el tren d'alta velocitat i el bon accés a Barcelona. També hi ha, és clar, l'efecte mirall. «Tinc amics que s'hi han traslladat perquè m'han visitat i n'han quedat entusiasmats, però també perquè havien d'escollir un lloc per viure a Europa i, per a ells, és millor viure rodejat de ciclistes que parlen anglès que no pas un altre idioma. Som una gran família», precisa Martin. La gran afició de Martin a Girona és la gastronomia. «Em puc passar unes quantes hores en un restaurant o una cafeteria, encara que només sigui per esmorzar». Els seus restaurants preferits són el Draps i l'Occi, tots dos al Barri Vell. Els pares de Dan Martin també s'han traslladat a viure a Girona. No té cap mania per parlar en català. «Mai no he fet un gran esforç per aprendre'l. Simplement m'hi llanço i demano perdó pels errors».

Per sempre més

Un altre dels veterans de la ciutat és el canadenc Ryder Hesjedal, vencedor del Giro d'Itàlia del 2012. Hesjedal és l'enveja de molts dels ciclistes de la ciutat. Viu mig any a Girona i l'altre mig, quan fa fred, a Hawaii. Un pla de vida perfecte. Un altre dels homes més integrats i lligats a les comarques gironines és David Millar, que és un dels socis del Garmin i un dels principals defensors que l'equip mantingui la base a Girona. «Volia un lloc amb bones carrete-

MANEL LLADÓ.

LLUÍS SIMON

res, bon clima i d'altres ciclistes professionals. Vaig provar la Toscana alguns mesos, però després vaig parlar amb alguns dels americans que hi havia a Girona, i em van proposar que hi viagués alguns dies. Aquí hi havia tot el que necessitava». Amb la seva dona va comprar una masia al Pla de l'Estany i hi viuen amb el seu fill Archibald. La seva dona, Nicole Millar, col·labora en

<< A dalt, David Millar.

A sota, el bar La Fàbrica, amb Christian Meier i Amber Meier.

El 2013 es va fer la primera edició de la Girona Gran Fondo, un festival que agrupa els professionals de la ciutat i aficionats de totes les comarques

la publicació *Catalonia Today* i fa un programa a *El Punt Avui TV*.

Un altre exemple de l'efecte que pot crear Girona en els ciclistes que hi porten un cert temps és el del canadenc Christian Meier. Amb la seva parella (Amber) han obert la cafeteria La Fàbrica, al carrer de la Llebre, i tenen decidit quedar-se a viure aquí un cop ell es retiri. «És el lloc perfecte. Ens agrada com és la gent, les rutes que porten cap a les muntanyes, la cultura, la gastronomia. Tot».

Lluís Simon és periodista.